

MELLEMØSTKONFLIKTEN

- det israelske synspunkt

ISRAEL OG DEN ARABISKE VERDEN

	ISRAEL	DE ARABISKE LANDE
Antal stater	1	22
Areal i km ²	21.500	11.000.000
Bruttonationalprodukt/individ (US\$)	29.000	8.000
Befolkning	6,7 millioner	310 millioner
Hovedreligion	jødedom	islam
Pressefrihed	ja	nej
Demokrati	ja	nej

SHALOM

er det hebraiske ord for både ”goddag” og ”fred”, og med dette ord vil vi gerne byde dig velkommen til denne pjece. Pjecen henvender sig til alle danskere, der ønsker at vide mere om den israelsk/arabiske konflikt – set fra det israelske synspunkt.

For at forstå konflikten, dens årsager og virkninger må man først kende til Israels historie. Vi forsøger her at give et dybere indblik i og forståelse for forholdene i Israel og Mellemøsten.

Israel er det eneste demokrati i Mellemøsten, og dermed også det eneste land i regionen med en levende, fri og til tider højrøstet debat og presse, hvor alle emner diskuteres. Der er religionsfrihed, og der kan tænkes, tales, skrives og forskes frit. I Israel finder man alle mulige politiske retninger.

For dig, der gerne vil vide mere, vil vi anbefale at søge information på www.israel-online.dk og www.israel-info.dk. Man kan også gå ind på Dansk Zionistforbunds hjemmeside, www.danskzionistforbund.dk, hvor der er en lang række links, nogle af disse står desuden på bagsiden af denne pjece.

Jødernes historie

Gennem de sidste mere end 4000 år har der altid boet jøder i de områder, vi i dag kender som Israel, de palæstinensiske områder og dele af de arabiske nabolande. I lange perioder har der været jødisk flertal, fx under de gamle jødiske kongedømmer med kong David og kong Herodes. I andre perioder har andre folkeslag haft magten, men området har altid haft en jødisk befolkning og har altid spillet en meget vigtig rolle i den jødiske religion. På samme måde som muslimer vender sig mod Mekka i bøn, vender jøder sig mod Jerusalem i bøn, og de daglige jødiske bønner omtaler Jerusalem flere gange.

Selv i de mange hundrede år, hvor der ikke var en jødisk stat, havde begrebet ”*eretz Israel*”, der bedst kan oversættes med *Israels land*, en stor betydning for alverdens jøder. Det henviser til det område, hvor den jødiske tro opstod, de jødiske forfædre levede, og hvor man stadig århundrede efter århundrede håbede og ønskede at vende tilbage til.

Kong Davids og kong Salomons Rige, ca. 990 – 930 fvt.

Arabernes historie

Mezquita-katedralen i Cordoba blev oprindeligt bygget som en moske

Araberne kom til området ca. år 630, da muslimerne erobrede den arabiske halvø, og bortset fra den kristne korsfarerperiode i årene 1099 – 1291 var området en del af det arabiske kalifat frem til 1516, hvor tyrkerne erobrede området og gjorde det til en del af Det Osmanniske Rige frem til første verdenskrigs afslutning i 1918.

Arabernes store succes gennem flere hundrede år skyldtes delvist deres militære styrke, men især deres kultur og religion. I forhold til andre kulturer dengang var islam og det arabiske samfund langt mindre undertrykkende, og i sammenligning med den kristne verden på det tidspunkt virkede islam ligefrem tolerant. Derfor accepterede

forskellige folkeslag et muslimsk arabisk styre, og araberne skabte et verdensrige med stor handel og velstand, hvor kunst, videnskab og kultur blomstrede. Højdepunktet lå især i årene 700 – 1000, derefter mistede araberne indflydelse pga. interne konflikter og oprør.

Palæstina

Navnet Palæstina optræder for første gang hos romerne, der i år 70 fordrev jøderne fra provinsen Judæa. For at slette erindringen om de jødiske kongedømmer gav romerne provinsen et nyt navn – nemlig Palæstina. Navnet stammer fra filistrene, som menes at have været et græsk folkeslag. Efter romerne og frem til den arabiske erobring i 650 var provinsen Palæstina styret af forskellige andre stater, men Palæstina var aldrig et selvstændigt land. Før 1. Verdenskrig var de eneste, der kaldte sig palæstinensere, faktisk jøder, der var indvandret til området for at danne en jødisk stat. Den øvrige befolkning kaldte sig arabere, tyrkere, drusere osv., der boede i provinsen Palæstina under tyrkisk herredømme.

Efter 1. Verdenskrig 1914 – 18 fik de tabende lande frataget store landområder. England og Frankrig var blandt vinderne, mens Tyskland og Tyrkiet var blandt taberne. Derfor overtog England og Frankrig magten over dele af Mellemøsten og trak nogle mere eller mindre tilfældige grænser og oprettede nye stater. England fik bl.a. de landområder, som vi i dag kender som Jordan, Israel og de palæstinensiske selvstyreområder og kaldte det ”mandatområdet Palæstina”. Alle borgerne i området fik palæstinensisk statsborgerskab, uanset deres religion og afstamning. Jøder, kristne, muslimer, arabere, drusere og beduiner, alle blev de palæstinensere. De første ledere af staten Israel, fx David Ben Gurion og Golda Meir blev også palæstinensere med palæstinensiske pas. I 1921 delte englænderne Palæstina i to dele, det selvstændige kongedømme Transjordanien, i dag kaldet Jordan, øst for Jordanfloden, mens landet vest for floden stadig blev kaldt Palæstina og stadig var under engelsk styre.

Det britiske mandatområde, som briterne fik efter 1. verdenskrig. Briterne kaldte området Palæstina

Mandatområdet efter Transjordanien blev selvstændigt kongedømme. Jøder kunne nu kun bosætte sig i Palæstina, ikke i Transjordanien

Jødisk og arabisk indvandring frem til år 1900

Længslen efter "eretz Israel" har betydet, at der altid har været en jødisk indvandring tilbage til dette område. F.eks. bosatte den store jødiske filosof Rambam sig ca. 1165 i byen Safed i det nuværende Israel efter tidligere at have levet i Spanien og Nordafrika. Det samme gjorde tusindvis af andre jøder gennem middelalderen.

Jøder opfatter sig ikke blot som et religiøst fællesskab, men som et folk på lige fod med alle andre folkeslag. Jøder har gennem historien meget ofte været forfulgt – kaldet antisemitisme – og har måttet flygte fra sted til sted. I slutningen af 1800-tallet var der flere jøder, som så oprettelsen af en jødisk stat i "eretz Israel", som løsningen på dette problem.

Rambam

Indvandringen til "eretz Israel", der dengang var under tyrkisk kontrol, var i begyndelsen lille, men voksede efterhånden, og i år 1900 var der et jødisk flertal i Jerusalem*. Samtidig kom der også en arabisk indvandring til området pga. en stigende økonomisk fremgang. Alt sammen betød det en øget befolkning i området og begyndende problemer mellem befolkningsgrupperne.

*<http://www.shalomjerusalem.com/jerusalem/jerusalem3.htm>.

Jerusalem med "Grædemuren" i forgrunden. Muren er det eneste, der i dag er tilbage af det jødiske tempel, der blev bygget af kong Herodes og ødelagt af romerne i år 70 e.v.t.

Balfourerklæringen

I 1917 kom den engelske regering med et dokument, ”Balfourerklæringen”, der lovede at se positivt på dannelsen af en jødisk stat i Palæstina. Samtidig lovede den engelske regering forskellige arabiske ledere, at de også ville støtte dem i deres ønsker om selvstændighed. Med andre ord lovede englænderne, der senere fik magten i mandatområdet Palæstina, både jøderne og araberne, at de ville støtte dem i at få deres egne selvstændige stater på det samme sted. Det blev grundlaget for mange fremtidige stridigheder.

Konflikterne voksede mellem jøderne og araberne, der begge ønskede selvstændighed. Der er mange eksempler på arabisk terror vendt mod både jøder og andre arabere, der gerne ville leve i fred med jøderne, men der er også eksempler på jødisk terror vendt mod araberne og englænderne.

Pga. den arabiske modstand mod jødisk indvandring lavede englænderne stramme kvoter for indvandringen. En tragisk følge blev, at jøder, der forsøgte at flygte fra nazisternes forfølgelser i Europa i 1930’erne og 1940’erne, ikke fik lov til at komme ind i mandatområdet Palæstina, og mange blev i stedet dræbt af nazisterne. Englænderne opretholdt kvoterne frem til 1948, hvor de trak sig ud af mandatområdet.

Mange jøder, der kom til Palæstina i perioden 1880 - 1930, oprettede kibbutzer, der opdyrkede landet

FN vedtager dannelsen af en jødisk stat

Efter 2. verdenskrig i 1945 besluttede vinderne af krigen at danne De Forenede Nationer, også kaldet FN. Formålet var at danne en international organisation, hvor man kunne forhandle og forhåbentlig løse verdens internationale konflikter uden krig.

Gennem 1930'erne kom flere forskellige forslag til en løsning af striden mellem jøderne og araberne, bl.a. Peel kommissionens delingsforslag, der ville dele landet i en jødisk stat, en arabisk stat og et område under fortsat engelsk styre. Jøderne sagde modvilligt ja, mens araberne sagde nej, og striden og volden tog til. Englænderne kunne ikke længere holde ro i området og bad FN finde en løsning. På FN's generalforsamling den 29. november 1947 vedtog forsamlingen med 33 stemmer for, 13 stemmer imod og 10 blanke stemmer resolution 181, der delte mandatområdet Palæstina i et jødisk Palæstina og et arabisk Palæstina.

David Ben Gurion udråber den nye jødiske stat Israel

Da de jødiske ledere i maj 1948 udråbte den jødiske stat Israel inden for grænserne af det jødiske Palæstina, der var tildelt af FN, gik de arabiske nabolande Egypten, Jordan, Syrien, Irak og Libanon til angreb. Med en ufattelig kraftanstrengelse lykkedes det den nyoprettede, fattige jødiske stat at vinde krigen. Prisen var høj: 1 % af befolkningen mistede livet det første år, og israelerne har siden levet under en konstant trussel om krig og terrorangreb.

Det arabiske Palæstina blev aldrig dannet, som hensigten var i FN resolution 181 fra 1947. I stedet blev området besat af og indlemmet i Egypten og Jordan indtil 6-dages krigen i 1967, hvor Israel overtog ansvaret for områderne.

FN's delingsplan fra 1947

Våbenhvilestillingen fra 1949

Palæstinensiske flygtninge

En ulykkelig konsekvens af enhver krig er flygtninge, og i forbindelse med Israels uafhængighedskrig i 1948 forlod ca. 700.000 arabere af forskellige grunde deres hjem. Nogle blev uden tvivl fordrevet af israelske soldater, andre flygtede fra kampene eller forlod deres hjem på opfordring af arabiske ledere.

I stedet for at hjælpe de arabiske flygtninge til et nyt liv et andet sted, blev flygtningene anbragt i lejre på FN's regning, hvor de stadig sidder og - efter mere end 60 år - stadig på FN's regning. Der er lidt forskel fra land til land, men typisk må de palæstinensiske flygtninge i lejrene i Libanon og Egypten og andre arabiske lande ikke arbejde uden for lejrene, ikke eje jord, og ikke drive forretning. Flygtningene sidder passive i lejrene, og frustrationen er enorm. Samtidig har palæstinenserne en af verdens højeste fødselstal med en årlig vækst på 3,4 %, og det giver et yderligere pres på de i forvejen snævre fysiske og økonomiske rammer.

Jødiske flygtninge

Som en konsekvens af skabelsen af Israel og de arabiske landes reaktion herpå blev det tiltagende umuligt for jøder at bo i de arabiske lande, hvor der gennem århundreder havde været en stor jødisk befolkning. Pga. vold, terror og trusler måtte et tilsvarende antal jøder, dvs. ca. 700.000 mennesker, flygte fra deres hjem. De fleste endte i den nye jødiske stat, der slet ikke havde midler til at tage imod flygtningestrømmen. Folk blev indkvarteret i flygtningelejre bestående af telte, asbesthytter og andet, men i løbet af få år lykkedes det at få integreret flygtningene i det israelske samfund.

Jødiske flygtninge fra Yemen bringes til Israel.

Siden FN blev skabt i 1945, har verden oplevet mange krige, og mange millioner mennesker har oplevet at være flygtninge. Det er altid en stor tragedie, men de fleste tragedier er blevet løst ligesom det jødiske flygtningeproblem – man har fundet nye hjem og er blevet integreret i nye samfund. De palæstinensiske flygtninge er de eneste, hvor flygtningene fastholdes som flygtninge.

Palæstinenserne er de eneste, der har fået deres helt egen FN-afdeling, UNRWA, United Nation's Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, der alene tager sig af netop denne gruppe flygtninge med et budget (2009-tal) på **1,2 milliarder dollar**, mens alverdens andre flygtninge må deles om midlerne i UNHCR, United Nation High Commission for Refugees, med et årligt budget på **1 milliarder dollar (2008-tal)**. Denne særbehandling kan undre, og når man kigger på resultatet, har det ikke været til gavn for palæstinenserne.

Terror

Det er vigtigt at understrege, at vi med terror forstår angreb direkte på civile, uanset om der er tale om børn, kvinder eller mænd. Angreb på militære mål eller soldater er ikke terror, men krig.

Mange tror, at den palæstinensisk/arabiske terror mod Israel begyndte med Israels erobring af Sinai, Vestbredden, Jerusalem, Gaza og Golanhøjderne i 6-dages krigen i 1967 – **MEN DET ER IKKE RIGTIGT.**

Terroren startede langt tidligere. Allerede før Israel blev dannet, blev terror brugt i kampen mod den jødiske indvandring. Fx blev hele den jødiske befolkning i Hebron, hvor der havde været et lille jødisk samfund gennem et par tusind år, udslettet i en massakre med 59 dræbte i 1929. Der var også jødisk terror, et af de mest kendte og tragiske eksempler er den jødiske massakre i Deir Yassin i 1948.

Efter Israel blev dannet i 1948, blev mange israelere angrebet af forskellige arabiske kampgrupper med støtte fra flere arabiske regeringer. I 1964 blev PLO, *Palestinian Liberation Organization*, dannet som en paraplyorganisation for flere terrorgrupper med Yassir Arafat som leder og med det formål at ”smide jøderne i havet.” Men det var først i 1967, altså tre år efter PLO blev dannet, at Israel erobrede Sinai, Vestbredden, Østjerusalem, Gaza og Golan i en krig. Israel tilbød kort efter krigen i 1967 at give områderne tilbage mod til gengæld at få en fred med de arabiske nabolande – svaret kom 3 måneder senere fra et arabisk topmøde i Khartoum: ”nej til fred, nej til forhandling, nej til anerkendelse af Israel.”

En bus med civile er blevet terrorbombet.

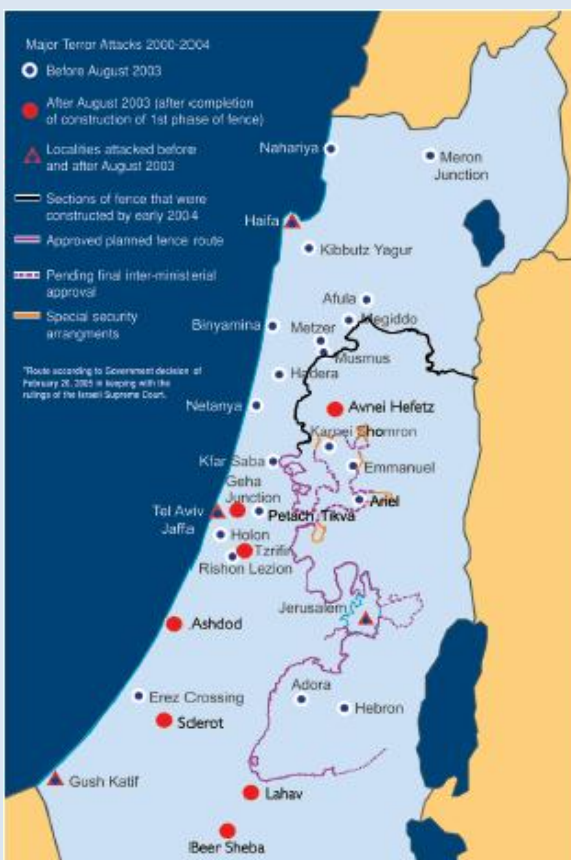
Fra 1920 – 2000 er ca. 2500 mennesker dræbt i terrorangreb i Israel. Mellem september 2000 og jan. 2006 er mere end 1000 mennesker i Israel blevet dræbt i tilsvarende angreb. Kilde: Det israelske udenrigsministerium

Year	Number killed
1920	9
1921	24
1922	5
1923	0
1924	4
1925	1
1926	1
1927	1
1928	0
1929	119
1920s total = 164	
1930	0
1931	2
1932	4
1933	0
1934	0
1935	1
1936	44
1937	10
1938	94
1939	26
1930s total = 181	
1940	137
1941	14
1942	4
1943	1
1944	3
1945	1
1946	28
1947	152
1948	379
1949	37
1940s total = 756	
1950	52
1951	41
1952	40
1953	46
1954	41
1955	30
1956	53
1957	19
1958	15
1959	10
1950s total = 347	

Year	Number killed
1960	11
1961	8
1962	10
1963	7
1964	9
1965	10
1966	10
1967	16
1968	55
1969	33
1960s total = 169	
1970	74
1971	18
1972	46
1973	27
1974	67
1975	39
1976	14
1977	9
1978	57
1979	10
1970s total = 361	
1980	16
1981	14
1982	6
1983	21
1984	9
1985	27
1986	14
1987	11
1988	16
1989	40
1980s total = 174	
1990	33
1991	21
1992	34
1993	45
1994	65
1995	29
1996	56
1997	41
1998	16
1999	8
1990s total = 348	

Hegnet

Fra arabiske side har mange valgt terror mod civile, selvmordsaktioner, skudepisoder osv. I årene 2001 - 2003 var der mere end 100 terrorangreb i Israel med mere end 350 dræbte og mange flere sårede. Derfor besluttede den israelske regering i 2002 at opsætte et hegn på Vestbredden for at gøre det sværere for terroristerne at komme ind i Israel. Nogle få kilometer, mindre end 5 % af hegnet, er en betonmur, fordi der her mange gange er blevet skudt efter israelere, bl.a. er en del af Jerusalems forstæder omgivet af en mur. Hegnet har uden tvivl givet store problemer for den almindelige palæstinenser, men det har også betydet et kraftigt fald i terrorangreb, og flere hundrede civile israelske liv er blevet sparet.

Knap 5 % af sikkerhedshegnet udgøres af en betonmur

Gaza

I august 2005 trak Israel sig ud af Gaza. Mange forhandlinger om Gazas fremtid med PLO under ledelse af Yassir Arafat var ikke lykkedes, og i stedet valgte Israel at fjerne de israelske huse i området og trække sig helt ud og overlade magten til palæstinenserne selv.

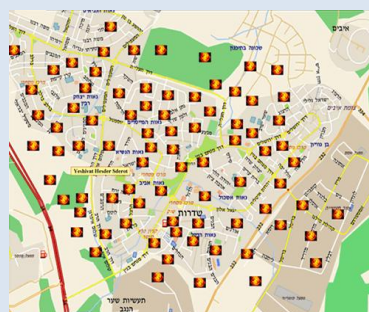
Efterfølgende kom der en voldsom magtkamp i Gaza mellem to grupper. På den ene side *Hamas*, der er en fundamentalistisk islamisk gruppe støttet af Syrien og Iran, og på den anden side *Fatah*, der har magten på Vestbredden og er støttet af det internationale samfund. Hamas vandt kampen om Gaza, hævnede sig blodigt på Fatah-tilhængerne og indførte islamiske love, der fx forbyder musik og biografer og kræver, at kvinder skal tildækkes.

Hamas fordømmes internationalt som en terrorgruppe, og Hamas nægter at anerkende Israels ret til at eksistere som en jødisk stat og truer med at bekæmpe Israel med alle midler. De har siden 2005 sendt over 5000 raketter ind over det sydlige Israel, hvor især byen Sderot har været hårdt ramt.

Derfor angreb Israel i december/januar 2008/2009 Hamas i Gaza for at stoppe regnen af raketter ned over israelske byer. Der kommer dog stadig raketter fra Gaza ind over det sydlige Israel, men ikke så mange som før. Af hensyn til at sikre sine borgere mod angreb fra Hamas, ser Israel sig tvunget til at undersøge alle forsyninger ind til Gaza for at forhindre, at der smugles våben ind til Hamas.

Resterne af nogle af de raketter, der fra Gaza er sendt over den israelske by Sderot

Raketnedslag i Sderot

FORUDSÆTNINGER FOR FRED

Bosættelser

De israelske bosættelser på Vestbredden diskuteres meget, men Israel har flere gange afgivet landområder for at få en fredsftale. I 2005 fjernede Israel alle bebyggelser i Gaza og trak sig helt ud, og ved freden med Egypten i 1982 forlod Israel hele Sinai og fjernede byen Yamit med 2500 indbyggere.

Israel har flere gange sagt, at man ved en fredsforhandling gerne vil tale om bosættelserne, og flere mindre bosættelser vil helt sikkert blive nedlagt ved en kommende fred. Men ligesom der i Israel bor ca. 1 million arabere, kan man vel forstille sig, at man ved en fredsforhandling aftaler, at der også kan bo israelere i en selvstændig palæstinensisk stat?

Flygtninges ret til at vende tilbage

Palæstinenserne forlanger, at alle de palæstinensiske flygtninge skal kunne vende tilbage til de steder, hvor de boede før 1948. Men i alle konflikter mellem lande opstår flygtninge, og normalt regner man med, at hver part tager sig af sine egne flygtninge. Israel har allerede integreret de 700.000 jødiske flygtninge og deres efterkommere, der kom fra de arabiske lande. Derfor må det være rimeligt, at den arabiske side på samme måde tager sig af sine 700.000 flygtninge og deres efterkommere.

Fra arabisk side har man talt om en økonomisk erstatning til flygtningene, men det må så gælde ALLE - de jødiske flygtninge måtte også forlade hus og hjem i de arabiske lande.

Det er ikke rimeligt at kræve, at alle de palæstinensiske flygtninge kommer tilbage til Israel af to grunde:

- Det er forskelsbehandling over for de jødiske flygtninge, der aldrig vil kunne vende tilbage til lande som fx Irak, Iran, Yemen eller Libyen,
- Det vil betyde en nedlæggelse af verdens eneste jødiske stat, fordi jøder ville blive en minoritet i endnu et arabisk land. Jøder må ligesom danskere, tyskere, tyrkere, kurdere og palæstinensere have ret til deres egen stat, hvor de kan leve i fred i henhold til deres traditioner og kultur.

Jerusalem

Begge parter kræver Jerusalem som hovedstad, og man bliver nødt til at finde en løsning. Men fra 1948 – 1967, hvor Jordan havde magten over den gamle bydel i Jerusalem, var det forbudt for jøder at besøge de hellige jødiske steder, og flere gamle synagoger blev sprængt i luften. Efter 1967, hvor Israel har haft magten over byen, har alle, jøder, kristne og muslimer kunnet besøge deres hellige steder. Jøder i Israel og over hele verden frygter, at det igen vil blive forbudt for jøder at besøge de steder, der har religiøs og historisk betydning for dem, hvis palæstinenserne får enekontrol over Jerusalems gamle bydel. Palæstinensiske religiøse ledere har flere gange benægtet, at Jerusalem har en betydning for jøder og deres tro.

Derfor er mange jøder bekymrede over at skulle dele magten over Jerusalem, der har en meget stor betydning i jødedommen. Byen er hellig for jøder, ligesom Mekka er det for muslimer, og den er desuden af væsentlig betydning for alverdens kristne.

Forhandlingspartnere

En fredsftale kræver, at begge parter vil freden, og at begge parter giver indrømmelser. Det kræver to ting: en stærk ledelse, der tør gå foran og vise vejen, og en befolkning, der har tillid til ledelsen og også forstår, at man selvfølgelig ikke kan få alt.

Et af problemerne er at finde ud af hvem, man skal forhandle med hos palæstinenserne. På Vestbredden bestemmer Fatah, Det Palæstinensiske Selvstyre, med Mahmoud Abbas som leder. I Gaza hersker Hamas, som store dele af verden betragter som en terrorgruppe, og som ikke mener, at Israel har ret til at eksistere. Samtidig bekæmper Hamas og Fatah hinanden.

Og forhandlingerne bliver endnu sværere, fordi flere muslimske lande mener, at de har ret til at blande sig i konflikten og skaber problemer, når israelerne og palæstinenserne har været tæt på at nå en løsning. Iran truer med at udlette Israel og sender våben og forsyninger til Hamas i Gaza, og i Libanon modtager Hizbollah, der også kæmper mod Israel, våben fra Syrien og Iran..

Israel, FN og menneskerettigheder.

Israel er et demokrati med en fri presse, en åben debat og et retssystem, der flere gange har dømt mod parlamentet og regeringen. Der er flere journalister end noget andet sted i verden, og over 80 menneskerettighedsorganisationer arbejder i Israel.

På den anden side har man den arabiske verden med diktaturer, der dagligt overtræder menneskerettighederne. Presse og domstole er styret af magthaverne, ytringsfrihed findes ikke, korruption og vold hører til dagligdagen.

Alligevel har FN og FN's Menneskerettighedsråd mange gange fordømt Israel. Menneskerettighedsrådet har 47 medlemslande, hvor de 17 også er medlemmer af Organisationen for den Islamiske Konference, OIC, og hvor flere medlemmer, fx Saudiarabien, Nordkorea og

Kirgisistan selv er kendt for grove mishandlinger af landets indbyggere. Dette Menneskerettighedsråd vælger ved hvert ENESTE møde at kritisere Israel og samtidig "glemme" alvorlige brud på menneskerettigheder i alverdens diktaturstater.

Man må naturligvis gerne kritisere Israel, og kritikken kan være berettiget, men kritikken er påfaldende ensidig og virker politisk begrundet.

Afslutning

Både jøder og palæstinensere har historiske, religiøse og kulturelle rødder i området. Begge befolkningsgrupper har ret og uret. Derfor kan der ikke laves en retfærdig løsning, der tilgodeser alle krav, men alle må arbejde for en løsning, der er til at leve med for begge befolkningsgrupper.

Der har i de sidste 20 år været flere forsøg på at skabe en fred mellem israelerne og palæstinenserne, man kan nævne Osloaftalerne fra 1993 og 1995, Camp David forhandlingerne i 2000, roadmap-planerne fra 2002 osv. Ingen af forsøgene har været den store succes, fordi ingen af parterne har turdet eller villet stole på hinanden eller træffe de upopulære beslutninger, der er nødvendige.

Dansk Zionistforbund arbejder fortsat for en fred i Mellemøsten, hvor israelere og palæstinensere kan leve i fredelig sameksistens.

Dansk Zionistforbund